

revisionen ydede Bidrag til Oplysning om Lovens rette Mening skal Udvalget føie, at vedkommende Minister (C. F. Simony) udtalte i Rigsraadet den 29de April 1856, idet han erklærede Regjeringen villig til at gaa ind paa det Vndringsforslag, hvori det nævnte Udtryk oprindelig forekommer: „jeg tror ogsaa, at det (Forslaget) vil være hensigtsvarende, at det i mange Tilfælde navnlig vil være Tiendeyderne, der have Interesse for at eie Kirkerne, og da Forslaget derhos hjemler Regjeringen Ret til at afhænde Kirkerne til en Del af Tiendeyderne, navnlig de større og mere velhavende, naar de tillige overtage og købe Kirkerne paa de Dvriges Vegne, saa at man altsaa ikke med Hensyn til Salg til Tiendeyderne skulde være afhængig af alle Udernes Santytke, hvilket vilde gjøre en Afhændelse til dem saa godt som umulig“ (Sp. 1968). Ved at gennemgaa Forhandlingerne om den omtvistede Del af det fort efter til Lov ophjædede Lovforslag (jf. Rigsraadsstidenden 1856, Tillæg A, Spalte 283—293, Tillæg B Sp. 105—107, 2den Behandling Sp. 1961—81 og 3die Behandling Spalte 2066—68) vil man derimod — som alt ovenfor i Forbigaaende bemærket — sikkert med Statsrevisionen give Ministeriet Medhold i, at det maa anses for stemmende med Aanden i Loven af 4de Mai 1856 § 3, at Afhændelse kan ske underhaanden ogsaa til vedkommende Kommune (saaledes som Tilfældet har været for Exempel med Bloustrød Kirketiende). I det Udvalget i Dvrigt med Hensyn til Enkeltheder henviser til den udførligere Medbegjærelse i Statsrevisionens Betænkninger, skal det fuldstændig slutte sig til dennes Udtalelser om, at Ministeriet ved flere af disse Afhændelser maa siges at have forseilet Lovens Hovedformaal, at som en Følge deraf det uheldige Eiendomsforhold sandsynligvis vil fortsættes i en længere Arrække, og at dets endelige Afsløsning engang i Eiden yderligere vil vanskeliggjøres derved, at kun en mindre Del af Tiendeyderne eller en enkelt Privatmand (som Tilfældet t. Ex. er ved Åsminderød Tiende) er traadt i Statens Sted som Eier.

§ 3. Henter af Statsaktiverne.

3. Statsbanernes Drift (S. 23—26). Af en aftrykt Brevvevling imellem Statsrevisionen og Indenrigsministeriet fremgaaer, at — for at bruge Ministeriets egne Udtryk — „det Rigsdagen forelagte Budget ikke er blevet lagt til Grund for Jernbanernes Drift, hvormod der senere er blevet udarbejdet et nyt Budget, der ofte har været meget afvigende fra det Rigsdagen forelagte.“ Udvalget skal ikke ved denne Leilighed udtale sig om Ministeriets Opfattelse af dette Budgets

Betydning, da Sagen rettest finder sin Afgjørelse ved Behandlingen af det for indværende Rigsdag fremlagte Lovforslag om Statsbanernes Drift, men, idet man iøvrigt henviser til Statsrevisionernes nærmere Belysning af dette Forhold, kun bemærke, at der i Lov af 14de Marts 1867 § 4 utvivlsomt ingen Hjemmel kan søges til at udbetale et almindeligt Lønningsstillelag uden Rigsdagens Bevilling.

§ 9. Udskillige Indtægter.

Konto 8. a. Tilfældige Indtægter. (S. 69). En Stattebestand for et Dødsbo i Hjørring (33 Rdl. 12 f), hvilken Staten vistnok strengt taget var berettiget til at kræve udbetalt af Kommunen, er af Ministeriet, paa Grund af særlige Omstændigheder, beordret til Afgang som uerholdelig, „dog under Forbehold af, at Hjørring Kjøbstads Kommune tilsvare Restancen, forsaavidt det ved Statsregnskabet's endelige Berigtigelse i Rigsdagen maatte blive besluttet, at den skal betales.“ Naar Statsregnskabet i sin Helhed er godkjendt, vil det omtalte Beløb dermed være eftergivet af den bevilgende Myndighed.

§ 19. Indenrigsministeriet.

II. A. 1. Tilfyn med Landeveiene. (S. 92). Ministeriet har forhøiet Overinspektørens og Assistentens Honorarer m. m. Dette har, uden at overskride Bevillingen til at bestride Udgifterne ved Tilfynet med Landeveiene, kun været muligt derved, at der til Dagspenge og Befordringsudgifter for de samme Personer er brugt et meget mindre Beløb end i det foregaaende Finantsaar. I denne Anledning skal man gjentagende i Erindringen, at der ved Lov om Veivesenet af 21. Juni 1867 § 16 stillede til Indenrigsministeriets Raadighed i 5 Aar en Sum af 4,500 Rdl. aarlig. Ved Jemaarets Udløb begjærede Ministeren paa Finantslovsforslaget det samme Beløb for Fremtiden, idet han i Forslagets Anmærkninger gjorde Rede for, hvorledes Honorarerne m. m. vare fastsatte. Rigsdagen nedsatte uden Indvending fra Ministerens Side Beløbet med 500 Rdl. Det synes herefter utvivlsomt, at Indenrigsministeren har savnet Hjemmel til de foretagne Forhøielser, og at han, indtil Forhandling derom med Rigsdagen havde fundet Sted, maatte have følt sig bunden ved de hidtil fastsatte og i Anmærkningerne ved Forslag til Finantslov 1873—74 opførte Beløb til Honorarer og Kontorholdsogodtgjøvelser (Rigsdagsstid. 1872—73.